

korban megmentették az európai művelődést. Emellett mélyen keresztények maradtak, mert a *szellem* fegyvereivel emelték fel a már-már újból a pogányságban elmerülő európai emberiség lelkét.

Ki ne hallaná meg e hatalmas történetbölcseleti okfejtésben Prohászka Ottokár prófétai intelmét a kultúra vezetőinek jövő feladataira nézve? Már a «Diadalmas Világnézet» hirdeti, hogy «nekünk ki nem hülő világra van szükségünk». A kultúramentő skolasztikus filozófia lényegében görög bölcsélet volt: ehhez kell Assisi Szent Ferenc meleg lelkének járulnia, hogy megmentjük a korunkban újra roskadozó európai világot. Erre tanít bennünket Prohászka Ottokár utolsó intő szavával.

Ámde az ő nagy magyar lelke előtt nem a szintelen európai kultúra képe lebegett, hanem az a művelődés, melyhez minden nemzet s így a magyar is a maga sajátosságával járul hozzá. Utolsó gondolataiban is felmerül a régi nagy magyar haza emléke. «S e helyütt jól esik megemlékezni — úgymond beszéde befejezéseken — arról, hogy éppen Szent Tamás fénykorában virult a dominikánus rendnek egyik legszebb virága a Nyulak-szigetén, Árpád-házi Szent Margit... Mint ahogy művészi virágdísz keretezheti a filozófiai pergamentlapokat: úgy képzelem, hogy Szent Margit lelke, imája és aszkézise segítette a küzdő dominikánus hadat s annak élén a zászlós Szent Tamást».

Prohászka Ottokár Jézus és Magyarország nevével ajkain halt meg.

Pauler Ákos.

HOSSZÚ NYÁR.

*Ti szálljatok repülőgépen,
Én nekem nem oly sietős.
Dülőúton, bottal a kézben,
Hosszabb a nyár és szebb az ős.*

*Ti azt hiszitek juttotokban,
Hogy a nyár már régen halott,
S én még találok eldugottan
Egy-egy kései pipacsot.*

*Ti eléje mentek robova,
Hogy szivelek is felbukik,
Én meg sárga uszályát fogva
Elkisérem a kapuig.*

Falu Tamás.